

495.

LUČBA
U
ŠUMARSTVU.

I. teoretički diel.

RAZPRAVLJA.

VATROSLAV RAČKI,

NADŠUMAR DJAKOVAČKOGA VLASTELINSTVA.

VLASTITOJ NAKLADOM PISCA.

LUČBA

U

ŠUMARSTVU.

RAZPRAVLJA

VATROSLAV RAČKI,

NADŠUMAR DJAKOVAČKOGA VLASTELINSTVA.

FRANJO
PROFESOR
ZAGREB, MILANOVIĆEVA UL. 30.

U ZAGREBU.

SLOVI DIONIČKE TISKARE.

1872.

Objelodanivši djelce: „O sječenju i gojenju šuma“, mislio sam nastaviti svoj rad u drugoj knjižici, u kojoj bi razpravljao o „ručnom pomladjivanju šuma“. Ali do-sjetio sam se našoj nevolji, da je svaki trud, koga ula-žemo za procvjetanje šumarenja, uzaludan i nepodpun, ako se prije neobazriemo na „lučbu“. Lučba je duša šumogojstva.

Cienim, da nije dovoljno naučiti hrvatskim šuma-rom šumarsku znanost samo mehanično, već treba jim znati svaki upliv prirode poznavati i protumačiti narav biljke, koju goju i njeguju, treba jim poznati tlo, na kojem biljka raste, jer bez poznavanja tla svaka je ogoja nemoguća.

Iz ovo malo rieči znati će se domisliti čitatelj, koja je svrha ovomu djelcu; a mene će obradovati, ako njim svratim hrvatskomu šumaru pozornost na veliku potrebu lučbe u šumogojstvu, pa ako on sam saželi okoristiti se iskustvi šumara na glasu, kojim se zahva-liti imamo, što su lučbom udarili tvrd temelj razumnomu šumogojstvu, i koji su mi bili vodje u toj razpravi.

U Djakovu na novu godinu 1872.

Uvod.

Šumska lučba uči nas lučiti šumske biljke u njihove sastojine, da se odanle naučimo, kojih i kakovih počela treba biljka za hranu i uspievanje; za tiem, koja počela t. j. koja hraniva ima tlo, na kojem se biljka sadi i goji. Kao što ne može biljka napredovati, ako u tlu neima dovoljno njoj potrebnih hraniva, počela: isto tako raste ona i napreduje bujnije, ako u tlu ima dovoljno potrebnih joj hraniva.

Lučenje šumskoga tla i drvnoga tvoriva (Holzsubstanz) pokazalo nam je, čim možemo doći u pomoć nježnomu životu šumske biljke, pa i sačuvati ju i obraniti, u koliko je moguće, od podnebnih upliva, i tim prištediti znatan trošak oko skupocienih načina ogoje šumskih biljka i njihova staništa — naime tla.

Na ovom osniva se umjetno poboljšanje tla.

Već stari šumari starali su se, da jim tlo bude dobro i valjano, a radili su o tom na razni način i svaki put dosta dobrim uspjehom.

Oni su naime po sječinah ili šestarih (Schläge) suhad i ostalo odpalo granje sbacajuć ga na hrpe sažgali, te odtud dobivenim pepelom ogojnu plohu, sječinu, posipali. Tim pako dali su onomu tlu, na kojem su šumske biljke sadili, množinu luživih soli (alkalie), kojim se biljke hrane, pa još i uplivom uzduha, naime kiselikom, dušikom i ugljičnom (ugljičnom kiselinom), te sudjelovanjem u tlu se nalazećih anorganičkih počela, naime vapna, milovke, kremenjače, pra-

SADRŽAJ.

I. Život biljke	7
II. Hraniva biljka	14
III. Popravljanje tla	27
IV. Ogoja	42
V. Analiza sjemena i lišća	52
VI. Utezni omjeri u drvu raznih šumskih biljka	54
VII. Postotci pepela u raznih šumskih biljkah	55
VIII. Analiza pepela " " "	57
IX. Analiza pepela " " "	59
X. Analiza pepela " " "	60
XI. Analiza pepela " " "	62
XII. Analize tla	63
XIII. Najznatnije lučbene sluchenine	65
